

הדרך למהפכה 4 – מניפסט קומוניסטי

למרות הכחשותיהם הבכייניות של הבוסים, הקומוניזם חי ונושם כיום במפלגת העובדים הפרוגרסיבית. ב-1848, קארל מרקס כתב במניפסט הקומוניסטי, "רוח בלהות מהלכת אימה על אירופה, רוח הבלהות של הקומוניזם". הוא צדק! וכיום רוח הבלהות רודפת את הבוסים בכל העולם. מאה ועשרים השנים האחרונות התאפיינו על ידי המאבק בין הבוסים לעובדים. העובדים השיגו את ההתקדמות הגדולה ביותר שלהם, כמו למשל המהפכה הרוסית והמהפכה הסינית, תחת הנהגתם של קומוניסטים.

בעוד שהקפיטליזם הוחזר לרוסיה וסין, "רוח הבלהות של הקומוניזם" עדיין רודפת את הבוסים ברחבי העולם. הקרב בין הבוסים לעובדים משתולל בכל מקום ומקום. על מנת לשרוד, הקפיטליזם, מערכת הרווחים הגזענית של הבוסים, חייבת לנצל את כל העובדים, וחייבת לנצל באופן קיצוני חלק מהם. תאוות-הבצע הזו והתאוה לרווחים מקסימאליים מחדדות את דיכוי העובדים בכל מדינה ומדינה. אפילו במדינה מתועשת מאוד כמו ארה"ב או ישראל, העובדים סובלים מאבטלה מאסיבית, מגזענות ואפילו משעבוד. ממשלתם של הבוסים מטרידה את מהגרי העבודה שאין להם אישורים מתאימים, מגרשת חלק מהם, וכולאת אחרים במחנות ריכוז רקובים.

מיליוני עובדים סובלים מקור, רעב וחוסר קורת גג. רבים נשרפים או קופאים למוות במשכנות עוני. עשרות מיליוני עובדים צעירים בארה"ב, בייחוד שחורים, לטינים ואינדיאנים (ובישראל, בייחוד מזרחים, אתיופים ופלסטינים) סובלים מאבטלה. מיליונים מבני הנוער הללו לא ימצאו לעולם עבודה בחברה הקפיטליסטית. עובדים מבוגרים מושלכים לרחוב כמו כלבים כשהם לא יכולים יותר להיות בעלי ערך עבור בוס זה או אחר. הקפיטליזם נכשל באופן מחפיר לספק את צרכי החיים הבסיסיים של מאות מיליוני עובדים ברחבי העולם.

כמו אצל כל הגנבים, אין כבוד בין הבוסים. הם נאבקים ביניהם כל הזמן. שליטי ארה"ב בזזו את העולם במאה האחרונה. כיום הם מאבדים גובה. בוסים ממערב אירופה, רוסיה ובמיוחד סין מאיימים כיום על הביליונים שהם גנבו ועל האימפריה שהם בנו. הקרב הזה, המוביל לעבר מלחמת עולם שלישית, גורם כיום למלחמות קטנות יותר בקווקז, באפריקה, באמריקה הלטינית ובמיוחד במזרח התיכון.

כדי לגרום לעובדים, לחיילים, לסטודנטים ולאחרים להשתתף בתוכניות המלחמה שלהם, הבוסים משליטים צורות של פשיזם ברחבי העולם. בישראל ובארה"ב, כמו בכל מקום אחר, הבוסים תאבי-הבצע קורעים לגזרים רפורמות שעובדים נלחמו קשה כדי להשיגם. בדרך זו, השליטים מקווים לאגור עוד ביליונים כדי לחזק את המכונות הצבאיות שלהם. הקפיטליסטים הפכו את העולם למחנה צבאי כדי שכל אחד מהם יוכל לשמור על רווחיו או להגדיל אותם עד למקסימום. כדי להרוויח עוד כסף, הבוסים האלו יילחמו עד הטיפה האחרונה של הדם שלנו. **הפתרון היחיד הוא מהפכה קומוניסטית תחת דגלי מפלגת העובדים הפרוגרסיבית.** אחרת נסבול מהדיכוי והמלחמות האין-סופיות של הקפיטליזם. קפיטליזם פירושו הרס המעמד שלנו, המשפחות שלנו והחברים שלנו. רק הקומוניזם העולמי מציע לעובדים, לחיילים ולסטודנטים אלטרנטיבה לסבל שיוצר הקפיטליזם.

המפלגה שלנו נלחמת למען חברה קומוניסטית ושוויונית תחת הדיקטטורה של הפרולטריון. הקפיטליזם הוא הדיקטטורה של הבוסים. הם אווזים בשלטון באמצעות המפלגות הפוליטיות שלהם, השוטרים שלהם, בתי המשפט שלהם והצבא שלהם. הם מעמידים פנים שהם דמוקרטיים, אבל "הדמוקרטיה" שלהם היא הונאה. הם מחשיבים את ההצבעה החשאית לשיא הדמוקרטיה. אבל בארה"ב, כמו בישראל, כל המפלגות מלבד למפלגת העובדים הפרוגרסיבית מייצגות את הבוסים. לנו, העובדים, משמעותן של הבחירות של הבוסים הוא תבוסה בכל מקרה. הרעיון שהבוסים אווזים בשלטון בדרכי שלום הוא מיתוס. הם לעולם לא ירשו לעצמם לאבד את שלטונם דרך "בחירות דמוקרטיות".

תחת דגלי המפלגה הקומוניסטית המהפכנית שלו, מעמד העובדים חייב לחמש את עצמו ולהילחם לתפיסת השלטון. לאחר שהמפלגה תנהיג את תפיסת השלטון, מעמד העובדים צריך להישאר חמוש. כדי לזכות בשלטון ולשמור עליו, מעמד העובדים חייב לפתח צבא אדום משלו. לאחר שהעובדים יזכו בשחרור פוליטי באזור אחד, הבוסים והסוכנים שלהם בכל מקום ינסו לחזור לשלטון. העובדים צריכים צבא אדום שיצא למתקפה נגד הבוסים וירמוס אותם. כשהמיליציות של העובדים, שיוקמו בכל מקום כדי להגן על המהפכה, יצטרפו עזרה, הצבא האדום יבוא לעזור.

הצבא האדום של אזור שבו העובדים יחזיקו בשלטון יעזור גם לעובדים הנלחמים למען המהפכה באזורים אחרים. כאשר הקומוניזם יתפשט בעולם והמעמדות ייעלמו בסופו של דבר, יפחת גם הצורך באלימות של העובדים ושל המפלגה שלהם נגד האויב הקפיטליסטי. ההתפתחות הזו תבוא יחד עם קריסת הקפיטליסטים והרעיונות שלהם. כאשר העובדים והעקרונות הקומוניסטיים ישלטו בעולם, כאשר הכוחות הקפיטליסטיים ייכחדו, הצורך באלימות של העובדים יעלם.

אנחנו רוצים חברה שבה העובדים ינהלו הכל למען האינטרסים של העובדים בכל העולם. אנחנו רוצים מערכת שתעודד כל עובדת ועובד להשתתף באופן פעיל בניהול החברה; שתאמן את כולם לפעול למען טובת הכלל ושלא תעשה שטיפת מוח לאנשים "לעשות לביתם"; שתתנגד להקדמת האינטרסים האנוכיים לפני הצרכים החברתיים. אנחנו רוצים שהחברה תעזור לכל אחד ואחת לגדול ולצמוח, תתקן שגיאות ותעודד הערכה והערכה עצמית

הוגנות. אנחנו רוצים מערכת שתימחק רעיונות קפיטליסטיים כמו גזענות, שוביניזם גברי, אנטי-קומוניזם ועוינות למעמד העובדים. אנחנו רוצים למחוק מעל פני העולם את ההתמכרות לסמים שהורסת את חייהם של מיליוני עובדים צעירים. אנחנו רוצים לנצח את הדת. הדת משרתת רק את האינטרסים של השליטים, המשתמשים בה כדי להפנט את העובדים כדי לשמור את המצב כמו שהוא. אנחנו רוצים מערכת שתתקן או תעניש התנהגות קפיטליסטית.

אנחנו צריכים דמוקרטיה קומוניסטית, המבוססת על צנטרליזם דמוקרטי. המערכת הזאת מחייבת ביקורת וביקורת עצמית של מה שאנחנו עושים ושל מה שאנחנו לא עושים. אנחנו נלחמים כדי להביס את ההתנהגות האנטי-קולקטיבית ולעזור אחד לשני להפוך לקומוניסטים טובים יותר. "הדמוקרטיה" הקפיטליסטית פירושה "כל אחד למען עצמו". לכל אדם יש, לכאורה, חופש לעשות מה שהוא או היא רוצה. "חופש הביטוי" הקפיטליסטי מן באמת על זבל גזעני ועל אנטי-קומוניזם. "החופש" הקפיטליסטי פירושו שהבוסים חופשיים לדפוק את כלנו.

בחברה הקפיטליסטית רק הבוסים חופשיים – חופשיים להעסיק ולפטר, חופשיים לבזוז ולשדוד, חופשיים להכריח את המעמד שלנו להילחם למען הרווחים שלהם. בניגוד לכך, הצנטרליזם הדמוקרטי שתחתיו אנחנו פועלים מעודד דיון מלא ופתוח למען האינטרס הבלעדי של העובדים ובעלי בריתם. אנחנו לא נרשה שום חופש לנצל עובדים.

במפלגה בכל זמן ובחברה כולה לאחר המהפכה, להנהגה המרכזית יש תפקיד מכריע. למעמד העובדים חייב להיות מטה כללי ששם את ניצחון הקומוניזם מעל לכל שאר המטרות ושנלחם להפוך את המפלגה למנהיגת החברה.

לאחר שההנהגה הבטיחה דיון מלא ופתוח על המדיניות, כל חבר מפלגה ועובד צריך לפתח את המשמעת הדרושה כדי לקבל את ההחלטה הקולקטיבית ולפעול לפיה. אפילו אלו שאינם מסכימים עם ההחלטה צריכים לדבוק במשמעת הזאת. המאמץ ליישם את החלטות המפלגה צריך להיות מאמץ מאוחד בכל מקום. מאוחר יותר נראה בביורר את נכונותן או חוסר נכונותן של החלטות, ואם יהיה צורך נערוך בהן שינויים או שנבטל אותן. בדרך זו גם נקודת המבט של הרוב וגם נקודת המבט של המיעוט יזכו לשימוע רציני.

במשך התהליך של תפיסת השלטון המהפכני, ההחזקה בו והרחבתו, העובדים צריכים רק כוח פוליטי מוביל אחד – המפלגה הקומוניסטית. לפני ובמהלך המהפכה, עשרות מיליוני עובדים, חיילים וסטודנטים יצטרפו למפלגה הקומוניסטית או יתמכו בה. **רק מפלגה עם בסיס המוני שכזה תוכל להנהיג בהצלחה מהפכה**. לאחר המהפכה, העובדים ובעלי בריתם לא יזדקקו לממשלה נפרדת מהמפלגה. ממשלה שכזו תהיה רק חותמת גומי למפלגת העובדים ההמונית, או שהיא תייצג את אויבי הקומוניזם. ולעובדים אסור לעולם לחלוק שוב את השלטון עם האויבים המעמדיים. אנחנו מציעים שלאחר המהפכה, המפלגה – שתורכב מעשרות מיליוני עובדים – תנהיג את החברה.

אמרנו קודם שהעובדים בעולם השיגו התקדמות גדולה במהפכות ברוסיה ובסין. אמרנו גם שהמהפכות האלו, שהקימו סוציאליזם, נכשלו, וכיום רוסיה וסין הן חברות קפיטליסטיות עם בוסים חדשים. מרכז ולנין תיארו את הסוציאליזם כשלב מוקדם של הקומוניזם. המהפכנים הגדולים האלו הטילו ספק בכך שמעמד העובדים יוכל לעבור ישירות מקפיטליזם לקומוניזם. הם ואחרים האמינו שהיה צורך לעשות ויתורים חשובים לקפיטליזם ולרעיונות הקפיטליסטיים על מנת לזכות בתמיכתם של מספיק אנשים במהפכה הסוציאליסטית. הם חשבו שהסוציאליזם יוביל, בסופו של דבר, לקומוניזם.

השארית מערכת השכר על כנה הייתה הויתור הגדול ביותר לקפיטליזם. תחת הסוציאליזם, כל עובד הרוויח משכורת. העבודה של העובד קבעה את שכרו. בעלי מקצוע הרוויחו הרבה יותר מאשר מי שעבד בעבודות כפיים. מבין עובדי הכפיים, העובדים שנחשבו למיומנים הרוויחו יותר מאלו שלא נחשבו למיומנים. האם זה נשמע לכם מוכר? המניע לחוסר השוויון הזה היה האמונה השגויה שיש צורך לשחד עובדים רבים כדי שהם ימשיכו לייצר.

הבדלי השכר חיזקו את ייצור הסחורות – ייצור למכירה ולעשיית רווח ולא למען השימוש של כלל החברה או למען צרכי החברה. הסחורות לא יכלו להיות מחולקות לפי הצורך הקולקטיבי בגלל שלעובדים מסוימים היה כוח קנייה גדול יותר מאשר לאחרים.

לא משנה כמה תכנון מלא בכוונות טובות נעשה על ידי החברה, מערכת השכר מכריחה כל עובדת ועובד לחשוב על העבודה שלה או שלו במונחים אנוכיים. רק הקומוניזם יכול לשנות את זה. **הקומוניזם יבטל את מערכת השכר**. בחברה הקומוניסטית, העיקרון של "לכל אחד לפי צרכיו" יהיה בסיסי כמו שהעיקרון של "כל אחד לעצמו" הוא בסיסי בקפיטליזם. ילדים יבינו את זה מהרגע שחושיהם יתעוררו.

תחת הקומוניזם, העיקרון יהיה "מכל אחת לפי מחויבותו". אנשים יעבדו בגלל שהם ירצו לעבוד, בגלל שאחיהם ואחיותיהם למעמד בכל העולם יזדקקו לעבודתם – בדיוק כמו שאנשים נלחמים במלחמות מהפכניות לא רק למען עצמם אלא למען המעמד שלהם. העובדים יחלקו ביניהם את תהליך קבלת החלטות, כולל את חלוקת המוצרים והשירותים לפי צרכי החברה. הם יחלקו במחסור וגם בשפע. אם תהיה אנוכיות – ואכן תהיה אנוכיות

מסוימת – המפלגה תיאבק באופן פוליטי כדי להתגבר עליה, או, אם יהיה צורך, להעניש אותה. עם זאת, הבסיס היום-יומי של האינדיבידואליזם – מערכת השכר – יבוטל.

ההקמה המיידית של מערכת חלוקה קומוניסטית תאפשר את קיומם של סוג חדש של מפלגה ושל יחסים חדשים בין המפלגה לבין שאר האוכלוסייה.

החלוקה הקומוניסטית תבטל את התמריץ החומרי לעלייתם של בוסים חדשים שיושחתו על ידי כל מיני סוגים של פריבילגיות. פקידי הממשלה או המדינה, עובדים מיוחדים או אומנים לא יקבלו יותר כמות גדולה יותר של כסף בעבור עבודה הנחשבת "לחשובה יותר". לא יהיה קשר בין מידת העבודה לבין מה שאנשים יקבלו. אנשים יקבלו – כמו שצריך להיות – את מה שהם צריכים, במגבלות של מה שכולם יוכלו לייצר. מדידת העבודה כדי לקבוע את השכר סותרת באופן ישיר את הקומוניזם. ביטול המשכורות יגרום להיעלמות הבסיס החברתי לפריבילגיות ולעלייתו של מעמד חדש של בוסים. בפעם הראשונה בהיסטוריה, עובדים יזכו בנתח הוגן מעושרה של החברה, ללא קשר לעבודה שהם יעשו.

הקומוניזם יבטל את צורות העבודה חסרות התועלת החברתית המתקיימות כיום אך ורק למטרות רווח קפיטליסטי. הקומוניזם לא יזדקק למיליוני עורכי דין, מפרסמים ואנשי מכירות. במכה אחת, הוא יחסל את השכבות המיותרות של בורוקרטים ממשלתיים חסרי תועלת, כמו גם את המוני המפקחים והמנהלים הזוטרים שמפקחים עלינו ומנהלים אותנו עבור הבוסים. הוא ישחרר את כולם לבצע עבודה מועילה לחברה, שהיא המקור ליצירתיות אמיתית. הקפיטליזם יוצר את האשליה שכוכבי-על מנוונים ואנשים שהבינו איך לדפוק אנשים אחרים בצורה הטובה ביותר הם "יצירתיים". הערכים המנוגדים למעמד העובדים של מערכת הרווחים משחיתים את כל התרבויות.

הארגון הקומוניסטי של החברה יצריך את מחויבותם הפעילה של מיליוני עובדים. הקומוניזם לא יצליח אלא אם כן אנשים יבינו אותו, יסכימו איתו ויהיו נחושים לגרום לו להצליח.

חיסול מערכת השכר יפחית את הבעיות הנגרמות על ידי הקפיטליזם בתוך מעמד העובדים. הגזענות, אחד מהפגעים הגרועים ביותר שהקפיטליזם גורם להם, מנצלת עובד אחד במידה רבה יותר מאשר עובד אחר. הניצול הקיצוני הזה ורווחי-העל הנובעים ממנו מובילים לדיכוי מוגבר של כל עובד. מרכס אמר לפני יותר מ-100 שנה ש"העובד בעל העור הלבן לא יוכל לעולם להיות חופשי כל עוד העובד בעל העור השחור נותר בשלשלאות". בכל שלבי התהליך המהפכני, המפלגה תהיה חייבת להוביל מאבק ללא פשרות נגד כל אספקט של גזענות. עם זאת, רק חברה שוויונית שתשים סוף למערכת השכר הנצלנית בהקשר של מאבק מעמדי חד ואנטי-גזעני במישור הפוליטי והאידיאולוגי תוכל למגר את הגזענות אחת ולתמיד.

כישלון בחיסול הפריבילגיות ייתן את אותותיו, בוודאי, גם בתוך המפלגה הקומוניסטית. החברות הסוציאליסטיות שהתקיימו בעבר שמרו על פריבילגיות, ואלו מצאו את דרכן במהרה אל תוך המפלגה. כמה מחברי המפלגה ורבים מהמנהיגים חיו בתנאים טובים יותר מאשר שאר החברים והעובדים. ההתנהלות הזאת הפכה עובדים רבים לציניים בכך שהיא הנציחה את השקר האנטי-קומוניסטי של הבוסים לפיו הכוח משחית. חברה קומוניסטית שבה מיליוני מנהיגי וחברי מפלגה יחיו בדיוק כמו שאר העובדים ויחלקו איתם באותם התנאים והמשאבים תייצר מפלגה קומוניסטית טובה יותר. מפלגה שכזו תפתח את היחסים הבריאים ביותר בינה לבין כלל העובדים. בסופו של דבר היחסים האלו יקטינו את הפער במחויבות ובכישורים הפוליטיים בין מנהיגי המפלגה, חברי המפלגה וכלל העובדים.

הפריבילגיות הכלכליות בחברות הסוציאליסטיות שהתקיימו בעבר שמרו על הפערים שיצר הקפיטליזם בין עבודה מחשבתית לעבודת כפיים. ילדיהם של אנשי המקצוע, מנהיגי המפלגה והעובדים שהרוויחו משכורות טובות יותר התקדמו להשכלה גבוהה. ההתנהלות הזאת הנציחה את חוסר השוויון החברתי. בחברה הקומוניסטית, מקום העבודה יהפוך למרכז החינוך וההשכלה. סטודנטים יהפכו לעובדים ועובדים – לסטודנטים. לעובדים יוכלו להיות מקצועות, קריירות ומשלוחי יד מרובים, בוודאי יותר מאחד. כולם יעבדו גם בעזרת המוח וגם בעזרת הידיים.

לאחר שהיא תיפטר ממערכת השכר, החברה תוכל גם לעקור מהשורש את הדיכוי המיוחד של הנשים ואת השוביניזם הגברי, המשרתים רק את הקפיטליזם. בחברה הקומוניסטית, לכולם תהיה ההזדמנות, הזכות והחובה לעבוד. הניצול הקפיטליסטי של הנשים מתבסס על יכולתם של הבוסים להשפיל אותן מבחינה תרבותית. הבוסים יכולים לשלם לנשים משכורות נמוכות יותר מאשר לגברים, או לא לשלם בכלל במקרה של עבודות הבית. רק הרס הקפיטליזם והמאבק הקולקטיבי על ידי עובדים – גברים ונשים כאחד – למען הקומוניזם יוכלו לשחרר את הנשים מהדיכוי המיוחד הזה. המהפכה זקוקה להנהגה מיליטנטית של הנשים ממעמד העובדים.

מאז הקמתה, מפלגת העובדים הפרוגרסיבית נלחמה נגד נסיגות מהמרקסיזם-לניניזם, במיוחד נגד המנהג של כריתת בריתות עם בוסים שנחשבו "לרע במיעוטו", הידועים לרוב כליבראליים. כל הבוסים רוצים לשמור על הקפיטליזם; על כן, כל הבוסים, ולא משנה אם הם ליבראליים או שמרנים, הם האויב המעמדי.

אינטרנציונליזם קומוניסטי

אנחנו מתנגדים ללאומנות ונלחמים למען אינטרנציונליזם. כשהם מדברים על לאומיות, הבוסים מתכוונים לכך שהעובדים צריכים לכבד את הגבולות הקפיטליסטיים. הגבולות הללו הינם מלאכותיים; הם קיימים כדי להפריד בין עובדים ולשמור על קבוצות שונות של בוסים בשלטון. לעובדים אין צורך בגבולות. עובדים בחלק אחד של העולם אינם שונים מעובדים בחלק אחר בעולם ואינם יותר טובים מהם. הלאומנות יוצרת נאמנויות שקריות. העובדים צריכים להיות נאמנים רק לעובדים אחרים, אבל אף פעם לא לבוס. אנחנו תומכים בסיסמה המהפכנית: "פועלי כל העולם: התאחדו!". המפלגה שלנו היא רב-גזעית; חבריה באים מכל חלקי העולם. הם מאוחדים כולם במאבק למען המהפכה ולמען הדיקטטורה של הפרולטריון.

די לנסיגות!

חברי המפלגה שלנו והתומכים שלה לא יסבלו עוד נסיגות כלשהן מיסודות המרקסיזם-לניניזם, מהקומוניזם. מרכס הוכיח בוודאות שיום אחד תתפתח חברה קומוניסטית שוויונית. ההיסטוריה מראה שאין צורך לסגת מהקומוניזם. הבוסים רוצים שנאמין שהקומוניזם נכשל. רק הקפיטליזם נכשל.

הבוסים משתמשים בדוגמאות של מדינות קפיטליסטיות כמו סין, ויאטנם, קובה וצפון-קוריה כדי להכפיש את הקומוניזם. הם מעמידים פנים באופן ציני שהשיבה הפשיסטית במדינות אלה למערכת הרווחים הייתה מחברה קומוניסטית. הבוסים מוחים יותר מידי. הם שונאים עד עמקי נשמתם את הקומוניזם האמיתי בגלל שהם מפחדים ממנו יותר מכל דבר אחר. אם הבוסים מתעבים את הקומוניזם, העובדים צריכים לאהוב אותו.

כל ויתור לקפיטליזם שעשו קומוניסטים הסתיים באסון. ההיסטוריה מוכיחה שהעובדים רוצים חיים חופשיים מניצול קפיטליסטי, ושלמגינת ליבם של הבוסים, העובדים יילחמו עד מוות עבור חיים שכאלו. העובדים צריכים מהפכה קומוניסטית, לא רפורמות. כולנו לומדים מהניסיון הכואב שהקפיטליזם בלתי ניתן לתיקון. חייבים למגר אותו.

מהמערות בינאן שבסין ועד לקרב על סטלינגרד ברוסיה, העובדים הוכיחו שהם יכולים להילחם ולעבוד יחדיו בצורה קומוניסטית. אנחנו נצטרך לבנות מחדש חברה שתיהרס על ידי מלחמת עולם שלישית. למה שנשאיר על כנו משהו ממאפייניו הקטלניים של הקפיטליזם בתהליך הזה?

למפלגה שלנו יש אמון בעובדים. עם זאת, נשארנו מפוחדים מידי בהפצת הרעיונות ושיטות העבודה הקומוניסטיות ביניהם. לכמה מאיתנו נשארו אשליות לגבי הקפיטליזם, או שהם נפלו במלכודת הציניות של הבוסים. הבוסים מעמידים פנים "שהטבע האנושי" לא יכול להשתנות. מה שהם מתכוונים אליו בפועל הוא שהעובדים יאלצו לסבול את הקפיטליזם לנצח. הבוסים מאמינים שהאינסטינקט האנושי הוא קפיטליסטי, שכל אחד נולד אנוכי, ושהטבע קובע את העושר והעוני. הרעיונות האלו הם שקריים ומרושעים. העובדים נלחמו וחילקו למען טובת הכלל במשך מאות בשנים. עשרות מיליונים רצו קומוניזם כבר זמן רב. המחשבה הזאת, בפני עצמה, גורמת לבוסים לרעוד מפחד.

על מנת להנהיג את החברה הקומוניסטית, על המפלגה לזכות בתמיכתם של מיליוני עובדים, לגייס אותם לשורותיה וליצור קשרים קרובים עם מיליונים נוספים של עובדים. אנחנו חייבים להתחיל עכשיו בבניית בסיס בקרב כל העובדים. במהלך הקרב המהפכני, מיליוני עובדים, חיילים וסטודנטים יעברו לצד הקומוניזם. כאשר המהפכה ורעיונותיה הקומוניסטיים ינצחו, המפלגה תזכה כבר בתמיכתם של מיליונים רבים מספור שייתמכו בהקמת הקומוניזם, לא בנסיגות לקפיטליזם.

צמיחתה של מפלגה קומוניסטית גדולה של מעמד העובדים מצריכה הרבה יותר מחלוקת עלונים. פירושה ארגון מאבקים, קטנים כגדולים, נגד כל סוגי חוסר הצדק של השליטים. במאבקים האלו אנחנו חייבים להחזיק באופן גלוי ברעיונות מהפכניים ובמטרות מהפכניות. ארגון למען המהפכה פירושו חינוך המוני העובדים, החיילים והסטודנטים לרעיונות הקומוניסטיים. על מנת להתסיס בהצלחה, להילחם ולנצח במאבקים ולחנך אנשים מבחינה פוליטית, עלינו להכיר את העובדים טוב מאוד. אנחנו חייבים לבנות יחסים לטווח ארוך שיוכלו להוביל לשינוי טוטאלי של רוב האנשים, כולל אותנו, כאשר אנחנו נשתכנע שלא נוכל יותר לחיות בדרך הישנה, שלא נוכל לסבול יותר את הקפיטליזם.

כדי שהמפלגה שלנו תוכל למחוק את הקפיטליזם העולמי ולמנוע ויתורים לקפיטליזם על ידי קומוניסטים, עלינו לבטוח במעמד העובדים העולמי; ומעמד העובדים העולמי חייב לבטוח במפלגה שלו. האמון ההדדי הזה יתפתח רק דרך מאבק מעמדי ודיון פוליטי. מיליוני עובדים-קומוניסטים, שיחיו ויעבדו בחברה שוויונית, לא יאפשרו לעולם חזרה לקפיטליזם.

השליטים מפחדים מקומוניזם יותר מהכל. רוח הבלהות שלו עדיין רודפת אותם ובבוא היום תחסל אותם. רק הרחבת שורותיה של המפלגה המהפכנית תוכל להבטיח את עתידו של מעמד העובדים הבין-לאומי. המפלגה שלנו איננה אגודה חשאית. מפלגת העובדים הפרוגרסיבית פתוחה לכל העובדים, החיילים והסטודנטים. הצטרפו אלינו!